

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/129/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318207847
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Matúš Staríček
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2318207847.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: Mgr. Matúš Staríček a sudkýň: JUDr. Ľubica Bundzelová a JUDr. Janka Benkovičová, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXXXX/XX, C. - D. C., proti žalovanému: A. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XXXX, zastúpený advokátkou: JUDr. Silvia Turcsányiová, so sídlom Štefánikova 21/111, Trnava, o zaplatenie 2.000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 17C/51/2018-299 zo dňa 22.06.2022, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.000 eur od 02.09.2017 do zaplatenia, a to v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku; a výrokom II. rozhodol o trovách konania tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne § 517 ods. 2, § 657 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 3 ods. 4, § 44 ods. 3, § 56 ods. 1 písm. b/ a ods. 2, § 58 ods. 1, 3 a 4 zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok), § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 19.11.2018 domáhal zaplatenia sumy 2.000 eur spolu s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.000 eur od 02.09.2017 do zaplatenia a náhrady trov konania titulom ústne uzatvorenej zmluvy o pôžičke. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 11.08.2017 so žalovaným uzavrel zmluvu o pôžičke, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému dňa 11.08.2017 ako pôžičku sumu 2.000 eur s tým, že uvedenú sumu žalovaný vráti v plnej výške najneskôr 01.09.2017. Poskytnutie pôžičky a jej výšku žalovaný potvrdil vo Vyhlásení zo dňa 11.08.2017, pričom pravosť podpisu žalovaného na tejto listine bola úradne osvedčená. Žalobca uviedol, že žalovaný mu požičanú sumu nevrátil ani čiastočne aj napriek tomu, že žalobca sa na vrátení sumy so žalovaným pokúšal dohodnúť.

3. Súd prvej inštancie poukázal na to, že zmluva o pôžičke je neformálnou, ale reálnou zmluvou (kontraktom), ktorá vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky (peňazi) veriteľom dlžníkovi, a to buď bezhotovostným spôsobom na účet dlžníka alebo odovzdaním krátkou cestou. Pre uzavretie zmluvy o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá aj ústne alebo konkludentne. Odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi je predpokladom uzavretia zmluvy o pôžičke. Základnou povinnosťou dlžníka je vrátiť vec rovnakého druhu, v rovnakom množstve a rovnakej

kvality. Pre úspech v konaní je potrebné, aby žalobca preukázal, že došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke, k odovzdaniu predmetu pôžičky a k dohode o tom, že dlžník vráti po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

4. Žalobca preukazoval naplnenie základného predpokladu uzatvorenia zmluvy o pôžičke, ktorou je v predmetnej veci odovzdanie sumy 2.000 eur žalovanému, listinným dôkazom, a to originálom Vyhlásenia - potvrdenia zo dňa 11.08.2017, v ktorom žalovaný vyhlásil, že dňa 11.08.2017 prevzal od žalobcu sumu, ako pôžičku vo výške 2.000 eur, ktorú vráti do 01.09.2017. Vyhlásenie - potvrdenie zo dňa 11.08.2017 bolo opatrené notárskymi osvedčeniami o pravosti podpisu žalobcu aj žalovaného. Žalobca ďalej argumentoval tým, že Vyhlásenie - potvrdenie zo dňa 11.08.2017 je verejnou listinou, ktorej správnosť a pravdivosť sa prezumuje. Žalovaný sa bránil tým, že žalobca mu pôžičku neposkytol, že nebolo preukázané reálne poskytnutie sumy 2.000 eur a svoju procesnú obranu zameral na preukázanie, že predmetné Vyhlásenie - potvrdenie zo dňa 11.08.2017 je sfaľované. Žalovaný tvrdil, že Vyhlásenie - potvrdenie nikdy nepodpísal a uviedol, že podáva trestné oznámenie pre podozrenie z trestného činu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky. Žalovaný tvrdil, že z osvedčovacej doložky pripojenej k predmetnému vyhláseniu vyplýva len to, že v daný deň žalovaný osvedčil svoj podpis, nie že podpísal listinu predloženú žalobcom, pričom uviedol, že podpisoval u notára listinu, ale s iným obsahom.

5. Súd prvej inštancie mal z predloženého vyhlásenia zo dňa 11.08.2017 za preukázané, že došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke ako aj k reálnemu odovzdaniu pôžičky, keďže z obsahu predmetného vyhlásenia jednoznačne vyplýva, že žalovaný svojím podpisom potvrdil, že dňa 11.08.2017 prevzal od žalobcu ako pôžičku sumu 2.000 eur. Z obsahu tohto vyhlásenia urobeného žalovaným mal súd preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzatvoreniu ústnej zmluvy o pôžičke a zároveň, že došlo k reálnemu odovzdaniu pôžičky vo výške 2.000 eur zo strany žalobcu žalovanému, a to dňa 11.08.2017, čo žalovaný potvrdil svojím podpisom. Z potvrdenia mal súd prvej inštancie preukázané aj to, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená aj dohoda o tom, že žalovaný je povinný do 01.09.2017 vrátiť žalobcovi predmetnú pôžičku, keďže sám žalovaný sa zaviazal na vrátenie sumy pôžičky v tejto lehote. Zároveň predmetné vyhlásenie bolo podpísané tak žalobcom ako aj žalovaným a pravosť ich podpisov bola úradne osvedčená na notárskom úrade JUDr. Kataríny Valovej dňa 11.08.2017. Podľa ustanovení § 58 ods. 4 Notárskeho poriadku, notár síce legalizáciou neosvedčuje pravosť skutočností uvádzaných v listine, avšak podľa § 58 ods.1 Notárskeho poriadku osvedčuje pravosť podpisu na listine. Vzhľadom k uvedenému poverený notársky koncipient tak osvedčil aj pravosť podpisu žalovaného na predmetnej listine, keďže pravosť podpisu žalovaného na predmetnej listine bola osvedčená podľa ustanovení Notárskeho poriadku. Zároveň podľa § 3 ods. 4 Notárskeho poriadku osvedčovacie doložky vyhotovené v rámci notárskej činnosti sú verejnými listinami. Žalovaný sa bránil tým, že predmetná listina-vyhlásenie zo dňa 11.08.2017 bola sfaľovaná a podpis na listine nebol jeho, čo však v konaní nepreukázal. V danom prípade mal súd prvej inštancie za to, že žalobca predložením vyhlásenia žalovaného s jednoznačným obsahom a s úradne osvedčenými podpismi strán sporu preukázal dôvodnosť svojho nároku a bolo na žalovanom, aby preukázal že jeho vyhlásenie, z ktorého mu vyplýva záväzok voči žalobcovi, ktoré bolo podpísané oboma stranami sporu s úradne osvedčenými podpismi, bolo sfaľované, resp. že podpis, napriek tomu, že bol úradne osvedčený, nie je jeho vlastnoručným podpisom. Súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Cdo 2547/2011, podľa ktorého účastníkom občianskoprávných zmluvných vzťahov by malo byť umožnené spoľahnúť sa na to, že celkom zrejmy obsah ich zmluvných dojednaní nemôže byť vyvrátený na základe prostého popretia zo strany účastníka, ktorý nechce niesť následky porušenia povinnosti zo zmluvného vzťahu.

6. Súd prvej inštancie mal z predložených dôkazov za preukázané, že podpis na Vyhlásení - potvrdení zo dňa 11.08.2017 patrí žalovanému, keďže osvedčenie podpisu žalobcu aj žalovaného bolo vykonané v súlade s § 56 a § 58 Notárskeho poriadku. Zároveň z oznámenia JUDr. Kataríny Valovej, PhD. zo dňa 13.09.2021 vyplýva, že dňa 11.08.2017 bolo na jej notárskom úrade vykonané osvedčenie pravosti podpisu (legalizácia) pána A. E. len na jednom rovnopise pod číslom G. XXXXXX/XXXX, ktoré číslo je totožné s číslom na osvedčovacej doložke uvedenej na predmetnom vyhlásení zo dňa 11.08.2017. Zároveň z vykonaného znaleckého dokazovania mal súd za preukázané, že u predmetnej listiny nedošlo k výmene strán po zviazaní, pričom z originálu tejto listiny mal súd preukázané, že osvedčovacia doložka bola pevne spojená s predmetným vyhlásením, a to v súlade s ust. § 56 ods. 2 a 44 ods. 3 Notárskeho poriadku. Podľa ust. Notárskeho poriadku notár legalizáciou osvedčuje, že osoba, ktorej

podpis má byť osvedčený v jeho prítomnosti, listinu vlastnoručne podpísala, t.j. v tomto prípade poverený notársky koncipient osvedčil, že podpis žalovaného, ktorý listinu pred ním vlastnoručne podpísal, je jeho podpisom. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na to, že sám žalovaný uvádzal, že u notára podpisoval vyhlásenie, ale išlo o vyhlásenie s iným obsahom. Žalovaný však toto iné vyhlásenie, ktoré mal u notára podpísať, v konaní nepredložil.

7. Žalovaný sa v konaní bránil tým, že predmetná listina - Vyhlásenie zo dňa 11.08.2017 bola sfaľšovaná, čo však v konaní nebolo preukázané. Súd prvej inštancie poukázal na znalecké dokazovanie, ktoré bolo v konaní nariadené, predmetom ktorého bolo okrem iného zistenie, či je predložená listina pôvodná alebo vykazuje charakteristické znaky po neoprávnenom zásahu, a či je možné, že došlo k neoprávnenej manipulácii s úradnými znakmi listín, ako úradná pečať, šnúra, nálepka. Zo záverov znaleckého posudku vyplynulo, že u spornej listiny (Vyhlásenie - potvrdenie zo dňa 11.08.2017) nedošlo k manipulácii s pečatením a teda, že nedošlo k výmene strán po zviazaní a tiež, že na predloženej listine (Vyhlásenie - potvrdenie zo dňa 11.08.2017) neboli zistené také charakteristické znaky, ktoré by svedčili o montáži, technickom falšovaní, resp. inom neoprávnenom zásahu. Vyhlásenie - potvrdenie sa nevyznačuje žiadnymi charakteristickými znakmi, na základe ktorých by bolo možné určiť, či časť textu na listine bola dopísaná neskôr ako bola listina podpísaná. Tieto závery uvedené v znaleckom posudku, podporne aj s poukazom na výpoveď svedka H. C., nar. XX.XX.XXXX, ktorý vypovedal, že žalovaný v lete 2017 bol bez finančných prostriedkov a po stretnutí so žalobcom mu vyplatil 200 eur, súd prvej inštancie vyhodnotil tak, že tieto fakty preukazujú tvrdenia žalobcu o tom, že žalovaný vyhlásil, že prevzal pôžičku vo výške 2.000 eur a túto sumu sa zaviazal vrátiť žalobcovi do 01.09.2017.

8. Súd prvej inštancie na základe dôkazov predložených žalobcom a vykonaných v konaní dospel k záveru, že tieto preukazujú žalobcom tvrdené skutočnosti o uzavretí ústnej zmluvy o pôžičke a aj faktickom odovzdaní predmetu pôžičky, t. j. peňažnej čiastky vo výške 2.000 eur žalovanému dňa 11.08.2017. Zároveň z výsledkov dokazovania bolo nesporné, že žalovaný si svoju povinnosť vyplývajúcu mu z predmetnej zmluvy nesplnil.

9. K procesnej obrane žalovaného spočívajúcej v tvrdení, že v deň 11.08.2017 mal podpísať vyhlásenie iného znenia, súd prvej inštancie uviedol, že ak žalovaný tvrdil, že mal podpísať vyhlásenie o iných skutočnostiach, bolo povinnosťou žalovaného preukázať, že k podpísaniu takéhoto vyhlásenia dňa 11.08.2017 skutočne došlo. Žalovaný však takéto vyhlásenie nepredložil, ani neuviedol kde, resp. u akej osoby by sa toto vyhlásenie malo nachádzať. Žalovaný ďalej v rámci procesnej obrany poukázal na trestné konanie KRP-92/1-VYS-BA-2018 a na čestné vyhlásenie I. J. K.. Tvrdenia žalovaného ohľadom prebiehajúceho trestného konania pre obzvlášť závažný zločin vydierania spolupáchateľstvom voči neznámym páchatelom podľa názoru súdu nesúvisia s konaním vo veci samej a z tvrdení žalovaného ani nie je zrejmé, ako by takéto konanie malo súvisieť s tým, či žalovanému bola poskytnutá pôžička od žalobcu. Žalovaný predložil čestné prehlásenie I. J. K., ktorým mienil preukázať, že skutočnosti uvedené vo Vyhlásení - potvrdení zo dňa 11.08.2017 nie sú pravdivé, pretože osoba podávajúca čestné prehlásenie tieto skutočnosti vyvracia a popiera. V čestnom prehlásení I. K. ako predseda predstavenstva spoločnosti AQUATERM VRBOV a.s., prehlásil, že nepozná osobu A. B., bytom B., C. a nikdy nepožičal finančné prostriedky D. A. E. (bratovi žalovaného). Súd prvej inštancie mal za to, že skutočnosť, či a kým boli požičané finančné prostriedky bratovi žalovaného nie je predmetom tohto konania. Z čestného prehlásenia nie je možné určiť, že sa prehlásenie vzťahuje na osobu žalobcu, keďže v ňom nie je uvedený jeho dátum narodenia a jeho bydlisko sa tiež nezhoduje s údajmi v žalobe. Čestné prehlásenie I. K. o tom, že neposkytol v hotovosti finančné prostriedky bratovi žalovaného zároveň nepreukazuje, že by Vyhlásenie - potvrdenie zo dňa 11.08.2017 nemohlo obsahovať vyhlásenie žalovaného, že bol svedkom ako určité finančné prostriedky boli poskytnuté, resp. že by takéto Vyhlásenie bolo sfaľšované.

10. Na základe uvedených skutočností mal súd prvej inštancie za preukázané, že žaloba bola podaná dôvodne. Keďže žalovaný si svoju povinnosť vrátiť žalobcovi požičané peniaze po uplynutí dohodnutej doby nesplnil, mal žalobca právo na zákonné úroky z omeškania. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne od 02.09.2017, t.j. odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti uvedenej vo Vyhlásení - potvrdení zo dňa 11.08.2017.

11. O náhrade trov konania strán sporu súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa pomeru úspechu a neúspechu tak, že žalobca, ktorý mal v konaní plný úspech, má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný s návrhom, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol, alt. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil právne § 365 ods. 1 písm. b/, d/ f/ a h/ CSP. Podľa žalovaného súd prvej inštancie vykonal dôkazy neobjektívnym spôsobom a bez relevantného odôvodnenia nechal do úvahy dôkazy predložené žalovaným, a to najmä čestné prehlásenie I. J. K. zo dňa 01.08.2018. Súd v dôsledku svojej neobjektívnosti a nekritickosti k dôkazom a tvrdeniam žalobcu, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súčasne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

13. Žalovaný poukázal na to, že žalobca predložil súdu písomnosť, v ktorej navrhoval výsluch svedka H. C.. Táto písomnosť však žalovanému predložená ani zaslaná nebola, a tak nemal možnosť oboznámiť sa týmto návrhom dôkazu protistrany a vyjadriť k nemu svoje stanovisko. Konanie má tak inú vadu prejavujúcu sa jednak v chybnom postupe súdu prvej inštancie pri dokazovaní a jednak aj v ďalších nedostatkoch v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a súd tiež nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd vychádzal len z Vyhlásenia zo dňa 11.08.2017. Žalovaný pravdivosť obsahu tohto dôkazu namietal a popieral, že by podpísal žalobcom predložené Vyhlásenie - potvrdenie zo dňa 11.08.2017 s takým obsahom. Žalovaný zotrval na tom, že takúto listinu nepodpísal, a to bez ohľadu na to, že na tejto listine je jeho podpis osvedčený notárom. Žalobca mu nikdy takúto pôžičku neposkytol. Žalovaný zotrval na tom, že podpisoval listinu s iným obsahom. Pravdivosť skutočností uvádzaných vo Vyhlásení zo dňa 11.08.2017 bola spochybnená jednak výpoveďou žalovaného, ale najmä čestným prehlásením I. J. K. zo dňa 01.08.2018, ktorého sa týkala druhá časť predmetného Vyhlásenia zo dňa 11.08.2017. Žalovaný poprel pravdivosť prvej časti Vyhlásenia zo dňa 11.08.2017 a I. J. K. poprel pravdivosť druhej časti Vyhlásenia zo dňa 11.08.2017. Súd však tieto skutočnosti nechal do úvahy a bez ďalšieho považoval obsah listiny za hodnoverný, pretože pravosť podpisov bola notársky osvedčená, i keď priamo zo zákona vyplýva, že notár legalizáciou neosvedčuje pravdivosť skutočností uvádzaných v listine. Vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov žalovaný namietal nedostatky odôvodnenia, ktoré spolu s tzv. opomenutými dôkazmi zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Poukázal na druhú vetu v čiastočne citovanom závere znaleckého posudku č. 1, 2 a 6, kde je uvedené, že jednoznačne vylúčiť neoprávnený zásah do listiny nie je možné, nakoľko absencia charakteristických znakov túto možnosť eliminuje. Žalovaný namietal hodnovernosť svedeckej výpovede H. C., keďže mu nie je zrejmé, odkiaľ a prečo mal svedok informáciu o tom, že žalovaný mal byť bez finančných prostriedkov, a na základe čoho súd uveril záveru, že vyplatenie 200 eur svedkovi žalovaným je vôbec pravdivé a ako preukazuje prevzatie pôžičky 2.000 eur.

15. Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keďže jeho záver o existencii zmluvy o pôžičke a reálnom poskytnutí peňažných prostriedkov, s poukazom na nepravdivosť a nehodnovernosť Vyhlásenia zo dňa 11.08.2017, je neudržateľný. Pokiaľ by aj bola preukázaná pravdivosť Vyhlásenia zo dňa 11.08.2017, čo nie je, dôkazom o odovzdaní predmetu pôžičky nie je podpísanie zmluvy o pôžičke s textom, ktorým dlžník podpísaním potvrdzuje prevzatie sumy, ktorá mala byť predmetom požičania. Uvedený právny záver je súčasťou konštantnej judikatúry a nie je zrejmé, z akého dôvodu sa od nej súd odklonil. Žalobca nepreukázal, že so žalovaným bola uzatvorená dohoda o pôžičke. Nie je tak jednoznačne zo strany žalobcu preukázaná ani len na jeho strane vôľa uzavrieť dohodu o pôžičke, rovnako ako nebola preukázaná ani na strane žalovaného. Zároveň nebolo preukázané poskytnutie peňažných prostriedkov, ktoré mali byť pôžičkou. V prípade sporu o vrátenie pôžičky je na veriteľovi, aby preukázal, že k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke došlo, že dlžníkovi predmet pôžičky odovzdal a že dlžník predmet pôžičky riadne a včas nevrátil. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove z 30.05.2019 sp. zn. 9Co 26/2019, Krajského súdu v Nitre

z 31.10.2012 sp. zn. 25Co/289/2012, Najvyššieho súdu SR zo 16.12.2015 sp. zn. 4 Cdo 403/2014, Najvyššieho súdu ČR zo 16.01.2002 sp. zn. 25 Cdo 98/2000).

16. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie sa zaoberal každým vykonaným dôkazom, predstrel svoje stanovisko a argumenty k jednotlivým dôkazom, ako aj ich vyhodnotenie ako celku a vo vzájomných súvislostiach. Súd prvej inštancie sa vyjadril aj ku všetkým argumentom žalovaného, pričom skutočnosť, že neakceptoval argumentáciu žalovaného automaticky neznamená, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je nedostatočné, neobjektívne či arbitrárne. Hoci žalovaný namieta, že súd bez relevantného odôvodnenia nevzal do úvahy dôkazy predložené žalovaným, a to najmä čestné prehlásenie I. K., neuvádza žiadne ďalšie ním navrhované dôkazy, ktoré by súd nevzal do úvahy, či dokonca ani nevykonal. V prípade čestného vyhlásenia I. K. ide v podstate o svedectvo tejto osoby, pričom CSP má presne upravené zákonné postupy v prípade, ak dôkazným prostriedkom je svedok. Žalovaný uvedenú osobu ani nenavrhol ako svedka vypočuť. Nemôže ísť ani o tzv. písomný výsluch podľa § 196 ods. 3 CSP, keďže absentuje relevantné poučenie svedka, ako aj možnosť položiť otázky svedkovi zo strany žalobcu (teda nie je dodržaná kontradiktórnosť konania). Žalobca ďalej uviedol, že notár neosvedčuje pravosť skutočností uvádzaných na dokumentoch, na ktorých osvedčuje podpis. S ohľadom na všetky tieto okolnosti nemožno čestné prehlásenie I. K. predložené žalovaným považovať za vierohodný a jednoznačný dôkaz. Predmetné čestné vyhlásenie spochybňuje len druhú časť Vyhlásenia zo dňa 11.08.2017 podpísaného žalovaným, ktorá nemá absolútne žiadne vzťah k prvej časti tohto Vyhlásenia. Bolo výlučne na žalovanom, aké skutočnosti zahrnie do Vyhlásenia (keďže ide o jeho Vyhlásenie), a bolo len na dobrej vôli žalobcu, že akceptoval zahrnutie aj iných vyhlásení do uvedeného dokumentu ako vyhlásenie o pôžičke finančných prostriedkov, výške požičaných finančných prostriedkov, dobe splatnosti a potvrdenie prevzatia týchto finančných prostriedkov. Bez ohľadu na uvedené však druhá časť vyhlásenia nie je predmetom tohto konania ani sa žiadnym spôsobom na osobu žalobcu nevzťahuje.

17. K námietke žalovaného, že nemal možnosť zaujať stanovisko k návrhu na vykonanie dôkazu - výsluchu svedka p. H. C., žalobca uviedol, že sám žalovaný v odvolaní konštatoval, že svoje výhrady k uvedenému svedkovi súdu písomne prezentoval, a teda boli súdu známe. Navyše žalovaný svoje výhrady k osobe svedka mal zasláť písomnosťou zo dňa 26.06.2022, teda viac ako 9 mesiacov po uskutočnení tohto výsluchu, pričom nepochybne mohol svoje výhrady písomne zasláť nielen bezprostredne po pojednávaní, ale aj hneď po výsluchu tohto svedka, resp. svoje výhrady mohol predstrieť súdu aj pred uskutočnením výsluchu svedka, a to priamo do zápisnice, čo však neurobil. Pokiaľ žalovaný namieta, že nie je zrejmé odkiaľ a prečo mal svedok informácie o tom, že žalovaný mal byť bez finančných prostriedkov, ide len o účelovú snahu spochybníť tohto svedka. Uvedené otázky mohol žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu svedkovi položiť, keďže tento bol na pojednávaní, kde sa výsluch svedka uskutočnil, priamo osobne prítomný a svedkovi aj iné otázky kládol. Výsluch H. C. bol zo strany súdu pritom využitý len podporne, na potvrdenie skutočností preukázaných už inými dôkazmi. Vo vzťahu k spochybňovaniu znaleckého posudku zo strany žalovaného, žalobca uviedol, že je snahou práve žalovaného o vytrhnutie a zdôraznenie jedinej vety znaleckého posudku z celého kontextu a znenia znaleckého posudku ako takého. V celom znaleckom posudku sa konštatuje, že znalec nenašiel jediný charakteristický znak, ktorý by svedčil o montáži, technickom falšovaní či inom neoprávnenom zásahu, pričom znalec podrobne analyzuje jednotlivé časti listín a ich zviazania a podrobne a vyčerpávajúco opisuje svoje zistenia, ktoré ho k uvedenému záveru dovedli. Práve žalovaným označená veta je vetou, ktorú štandardne znalci používajú v prípadoch, keď na skúmanej listine nenájdu absolútne žiadne stopy po manipulácii či falšovaní listiny.

18. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil dôkazy, každý jednotlivito, ale aj všetky vo vzájomných súvislostiach, pričom dospel k správne a jednoznačnému záveru o uzavretí zmluvy o pôžičke, ako aj o reálnom odovzdaní finančných prostriedkov žalovanému zo strany žalobcu. V podanom odvolaní žalovaný opomína dôkaz - vyjadrenie notárky, ktorá potvrdila, že v daný deň overovala jediný podpis žalovaného na jej notárskom úrade, pričom číslo overenia podpisu je zhodné s číslom uvedeným na Vyhlásení, a teda je nepochybné, že práve toto vyhlásenie podpísal žalovaný. Aj súd poukázal na to, že žalovaný žiadnu inú notársku zápisnicu z uvedeného dňa nepredložil, ani neuviedol, kde by sa takáto notárska zápisnica mala nachádzať. Ide tak len o procesnú obranu žalovaného so snahou zbaviť sa povinnosti vrátiť požičané finančné prostriedky. Na základe vykonaných dôkazov dospel súd prvej inštancie k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval relevantné a správne právne normy, a

teda vec aj správne právne posúdil. Prvoinštančné konanie podľa žalobcu netrpí žiadnou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ani nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil žalovanému uplatňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

20. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 19.11.2018 domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 2.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.000 eur od 02.09.2017 do zaplatenia z titulu pôžičky poskytnutej žalovanému, ktorý mu požičanú sumu nevrátil. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým súd prvej inštancie žalobe vyhovel v plnom rozsahu, a tiež v závislom výroku II. o náhrade trov konania.

21. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

22. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

23. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

24. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok a predchádzajúci procesný postup súdu prvej inštancie z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok odvolateľa uvedených v odvolaní a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené a preskúmaný rozsudok je vecne správny. Odvolací súd v celom rozsahu preberá skutkový stav zistený súdom prvej inštancie, ktorý dospel k správnym skutkovým zisteniam pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre meritórne rozhodnutie, pričom sa vysporiadal s podstatnými argumentmi oboch strán sporu a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne zákonné ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na písomné vyhotovenie napadnutého rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd dopĺňa nasledovné:

25. V zmysle čl. 8 základných princípov CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Sporové strany tak majú v súdnom konaní povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Strana, ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov (porovnaj ust. § 132 ods. 1, § 149, § 150 ods. 1, § 185 ods. 1 a 2, § 191 ods. 1 a § 215 ods. 1 CSP). Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané v tom zmysle, že nenavrhla dôkazy na preukázanie jeho pravdivosti alebo že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu (§ 185 ods. 2 a 3 CSP), je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie. Otázku splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci. Súd pritom

nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy.

26. Hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 ods. 1 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Prítom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

27. Podľa § 657 OZ, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

28. Z ustanovenia § 657 OZ vyplýva, že pre uzavretie zmluvy o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Keďže zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. V spore o vrátenie požičanej peňažnej čiastky má žalobca bremeno tvrdenia, že so žalovaným dlžníkom uzavrel zmluvu o pôžičke, že mu poskytol finančné prostriedky a že žalovaný dlh riadne a včas nezaplatil. Ak sú tieto skutočnosti preukázané, veriteľ uniesol dôkazné bremeno. Dôkazné bremeno ohľadne existencie právnej skutočnosti, ktorá mala za následok zánik dlhu, zaťažuje potom dlžníka.

29. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca si žalovaný nárok voči žalovanému uplatňuje z titulu pôžičky v zmysle súdom prvej inštancie aplikovaného ust. § 657 OZ. Vychádzajúc z hypotézy tejto právnej normy žalobu odôvodňoval tým, že medzi ním a žalovaným bola uzavretá ústna zmluva o pôžičke, na základe ktorej žalovanému reálne poskytol žalovanú sumu, a tiež, že žalovaný mu peniaze nevrátil. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení, že v predmetnej veci došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke a k odovzdaniu sumy 2.000 eur žalovanému, predložil Vyhlásenie - potvrdenie zo dňa 11.08.2017, v ktorom žalovaný vyhlásil, že dňa 11.08.2017 prevzal od žalobcu sumu, ako pôžičku vo výške 2.000 eur, ktorú sa zaviazal vrátiť do 01.09.2017. Predmetné Vyhlásenie bolo opatrené notárskymi osvedčeniami o pravosti podpisu žalobcu aj žalovaného.

30. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k záveru, že žalobca uniesol dôkazné bremeno a preukázal odovzdanie predmetu pôžičky, s ktorým záverom sa stotožňuje aj odvolací súd vychádzajúc z písomného vyhlásenia žalovaného o prevzatí pôžičky za situácie, keď obrana žalovaného nebola dostatočná v tom smere, že by preukázala opak. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na závery vyslovené v rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/165/2018 zo dňa 27.05.2020 (v ktorom sa krajský súd vyjadril aj k odlišnej praxi súdov vo vzťahu k posudzovaniu písomných vyhlásení dlžníkov o existencii pôžičky, z ktorej zjavne vychádzal aj žalovaný v podanom odvolaní) a následne i v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/276/2020 zo dňa 24.08.2022.

31. Odvolací súd v zhode so závermi vyslovenými v označených rozhodnutiach dospel k záveru, že nároky veriteľa (žalobcu v prejednávanej veci) zakladajúce sa na jasne prejavenej vôli zmluvných strán v písomnom potvrdení o existencii pôžičky s prehlásením dlžníka o prevzatí predmetu pôžičky by mali požívať právnu ochranu. Pri neformálnej pôžičke peňazí odovzdávaných v hotovosti je totiž písomné potvrdenie dlžníka najčastejším a najjednoduchším dôkazom, ktorý si starostlivé zmluvné strany môžu zadovážiť (porov. Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník II. § 451 - 880. 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2015, 2281 s., rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2547/2011, nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 2061/08). Uzavretie zmluvy o pôžičke a odovzdanie peňazí môže veriteľ preukázať písomnou zmluvou o pôžičke alebo dlžobným úpisom, ktorým sa dlžník zaviazal na majetkové plnenie druhovo určených vecí, spravidla peňazí. Ak veriteľ nemá takúto písomnosť k dispozícii alebo ak je písomný doklad neúplný (chýbajú mu podstatné náležitosti), musí poskytnutie pôžičky preukázať inými dôkaznými prostriedkami (napr. svedkami). Ak sú však tieto skutočnosti preukázané, potom veriteľ uniesol dôkazné bremeno. Prípadné vyhovie žalobe (uloženie povinnosti dlžníkovi) bude teda závisieť od výsledku vykonaného dokazovania. Na druhej strane, i v prípade existencie listín preukazujúcich poskytnutie pôžičky môže

dlužník v spore namietať neexistenciu dlhu alebo jej výšku (čo v prejednávanej veci žalovaný aj urobil), no dôkazné bremeno v takom prípade zaťažuje jeho.

32. Žalovaný sa v konaní bránil tým, že predmetná listina (Vyhlásenie zo dňa 11.08.2017) bola sfaľovaná a podpis na listine nebol jeho, čo však v konaní preukázané nebolo. Ani z vykonaného dokazovania (zo Znaleckého posudku Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru zo dňa 18.03.2020) nebolo preukázané, že by došlo k zásahu do posudzovanej listiny, z ktorej žalobca vyvodzuje žalobou uplatňovaný nárok. Žalovaný v rámci odvolania poukázal na druhú vetu v čiastočne citovanom závere znaleckého posudku k otázkam č. 1, 2 a 6, kde je uvedené, že jednoznačne vylúčiť neoprávnený zásah do listiny nie je možné, nakoľko absencia charakteristických znakov túto možnosť eliminuje. Uvedeným konštatovaním však nie je preukázané pozmeňovanie posudzovanej listiny, čo možno vyvodiť aj zo záveru znaleckého posudku, na ktorý poukázal už súd prvej inštancie, a síce, že na predloženej listine neboli zistené také charakteristické znaky, ktoré by svedčili o montáži, technickom falšovaní, resp. inom neoprávnenom zásahu. Žalovaný sa v konaní snažil spochybníť obsah predmetného Vyhlásenia (ako celku) predložením čestného vyhlásenia I. J. K. (o tom, že nepožičal finančné prostriedky bratovi žalovaného). Súd prvej inštancie v tejto súvislosti dospel k správne záveru, že predmetné čestné vyhlásenie spochybňuje len druhú časť Vyhlásenia žalovaného zo dňa 11.08.2017 podpísaného žalovaným, ktorá sa netýka prvej časti Vyhlásenia žalovaného zo dňa 11.08.2017 o existencii pôžičky medzi žalovaným a žalobcom.

33. Správny bol preto záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého ak vo Vyhlásení – potvrdení zo dňa 11.08.2017 žalovaný (dlužník) potvrdil prevzatie pôžičky od žalobcu (veriteľa) svojím podpisom (že ide o podpis žalovaného v konaní preukázané bolo), odporuje pravidlám logického myslenia uveriť bez ďalšieho obrane žalovaného, že predmet pôžičky od veriteľa neprevzal, resp. vyvodzovať, že predmetné vyhlásenie opatrené podpismi oboch strán sporu nie je dostatočným dôkazom. Účastníkom občianskoprávných zmluvných vzťahov by malo byť naopak umožnené spoľahnúť sa na to, že celkom zrejmy obsah ich zmluvných dohôd nemožno vyvrátiť na základe jeho jednoduchého popretia zo strany účastníka, ktorý nechce niesť následky porušenia povinnosti zo zmluvného vzťahu (porov. rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 21.06.2012 sp. zn. 33Cdo/2547/2011, na ktorý poukázal aj súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku). Ak potom žalovaný účinným spôsobom nepoprel vo Vyhlásení – potvrdení zo dňa 11.08.2017 uvedené a ním podpísané skutočnosti vo vzťahu k existencii pôžičky medzi ním a žalobcom, závery súdu prvej inštancie zodpovedali zistenému skutkovému stavu a boli teda aj vecne správne.

34. K námietke žalovaného ohľadom výsluchu svedka H. C. odvolací súd uvádza, že tento svedok bol vypočutý na pojednávaní za prítomnosti právneho zástupcu žalovaného, ktorý mal možnosť priamo na pojednávaní sa vyjadriť k priebehu dokazovania. Z obsahu zápisnice zo dňa 09.09.2021 vyplýva, že právny zástupca žalovaného spôsob vykonania dôkazu na pojednávaní nespochybnil, svedkovi mal možnosť klásť otázky, čo aj využil, z ktorého dôvodu nemožno konštatovať porušenie procesných práv žalovaného.

35. Podľa ustálenej judikatúry (napr. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/145/2011) súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvoinštančného ako i odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad, z ktorých vyvodil právne závery, ktoré primerane vysvetlil. V posudzovanej veci odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nemožno považovať za svojvoľné, či zjavne neodôvodnené, keďže zrozumiteľne poskytuje odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Do práva na spravodlivý proces nepatrí súčasne právo strany konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami strany konania a jej právnymi názormi (viď rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04 a sp. zn. I. ÚS 50/04). Odvolací súd zároveň

nezistil existenciu ďalšieho odvolacieho dôvodu v odvolaní žalovaného, ktorý by mal pre danú vec podstatný význam.

36. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie (vo výroku I. a v súlade s § 380 CSP i vo výroku II. o náhrade trov konania) podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

37. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške vzhľadom na to, že bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP). O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

38. Senát odvolacieho súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).